

התאבדותו של היהלומן

מדרכי טייג חשפה את העולם התחתון

שמאחורי ענף היהלומים והכספים בארץ

בענף היהלומים. הוא התחיל את דרכו כ־ פועל־יהלומים פשוט, שהפך אחר מספר שנים למתווך־יהלומים. והו מיקצוע שולי ב־ ענף היהלומים, שאינו נושא עימו רווחים גדולים. כדי להרוויח ממש, צריך להיות סוחר־יהלומים וחבר־בורסה. טייג החליט להיות כזה — והצלח.

הוא ניכנס לשותפות עם סוחר־יהלומים אחר, בצלאל דייגי. השניים לא עשו את־ההשקעה הנכונה לעסק אשה בשם רחל לוי, בלונדית מטופחת, נשואה ואם ל־ ילד, שעבדה קודם לכן כמזכירתו של סוחר־יהלומים אחר — יחזקאל ("הבוחש") גולדמן. רחל לוי היתה פילגשו של טייג. היא עוד רח לו להפך לסוחר־יהלומים מצליח בדרכ פשוטה: רחל סייעה למדרכי להשיג כסף, יהלומים וסודות מסחריים של יהלומנים אחרים — עימם ניהל טייג קשרים מסחריים. אולם כעבור שנה נפרדה החבילה. דייגי פירק את השותפות עם טייג ועם רחל לוי.

ביום החמישי האחרון, בשעה 11.30 בלילה, עלה היהלומן מדרכי ("מוטקה") טייג על גג־ביתו, בן ארבע ה־ קומות, שברחוב רש"י 52 בתל־אביב. ב־ מרפסת שמתחתיו, נשט קבוצה של מכריו, עימם שיחק עד לאותו רגע בקלפים. טייג, אחת הדמויות המוכרות בבורסת־היהלומים של תל־אביב, קפץ מגג־ביתו למטה.

גופתו המרוסקת נמצאה בחצר הבית, כש־ היא מפותחת. הוא מת עוד לפני שהגיע ל־ קרקע, אחרי שנתקל בחושי־החשמל.

התאבדותו של מוטקה טייג סימנה פרשת־ חיים טראגית של אדם, שבגלל חולשותיו האנושיות הסתבך בעולם הזהיר והאכזרי של ענף־היהלומים והכספים בארץ. יחד עם זאת, היא פתחה פתח אל הריקבון והשחיתות של העולם התחתון הפיננסי, החוסה בצילו של עולם המיליונרים הישראלי.

היא העמידה באור חדש את פרשתו של איש־העסקים הישראלי מאיר (מרסל) סימון,

זינוק קלפים סחינות

רחל חזרה למקום־עבודתה הקודם; ואילו טייג ניכנס לשותפות עם היהלומן אליעזר ליבלינג, איש־מיקצוע הגון, שהקים עם טייג את החברה 'יהלומי'.

★ ★ ★

משך שנתיים וחצי של עבודתו המשותפת עם ליבלינג, עשה טייג חייל בעסקיו, הרוויח סכומים־כסף נכבדים. אולם גם שותפות זו התפרקה כשעמדה על סף פשיטת־רגל, שנימנעה ברגע האחרון. ליבלינג טען אז שבעוד הוא עצמו קיבל רק משכורת מהשותפות, בינו טייג את כספי־השותפות בכל מיני עסקים.

כאן ניכנס לתמונה מאיר סימון, היכרו־תו של טייג עם סימון היא שגררה אותו למעגל הסגור שהסתיים בהתאבדותו. סימון היה, באותם הימים, אחד הבנקאים הבולטים־שמיים, בעולם התחתון של הכסף פיס בישראל. הוא היה מעורב בעשרות עסקים כמו: פרשת סומריה, חברת סר־סימ, חברה לקניית תעודות הפיננסי של העולם ומילואה־ביטחון, רכישת תביעות־פיצויים מגרמניה (שהתגלו אחר־כך כמוזייפים), גיל־גול שטרות, והקמת עסקי־מלונאות מפוארים. סימון נחשב לגאון הפיננסי של העולם התחתון של הכספים. היה לו חוש־ריח מיוחד, באמצעותו ידע להתלבש על אנשים תמימים ופשוטים, שהתעשרו לפתע ולא ידעו מה לעשות בכספיהם.

כך השתלט סימון על יעקב מייבר, בנה של אחת המשפחות המכובדות בצפת. במשך

שהואשם כי זייף שטר־ערכות בנקאי בסכום של חצי מיליון ל"י, נעצר עלידי האנטרפול באיטליה וממתין שם להסגרית לישראל. אלה הם גילויים בילעדיים של חקירה מיוחדת, אותה ערכו כתבי העולם הזה, ה־ מגלים לראשונה כיצד הצליח מאיר סימון, בעזרת זונות מיקצועיות, נשים נשואות, סוסות, קלפים ובילויים במועדוני־לילה — להוציא מאות אלפי ל"י מאנשי־עסקים ידועים ומבוססים — ולהרסם.

★ ★ ★

הידיעה הראשונה על התאבדותו של מוטקה טייג קשרה את ההתאבדות ב־ גילוי צפוי של מכתב־ערכות מזויף, אותו הוציא טייג באחד הבנקים, על סכום של 200 אלף ל"י. כסף זה הוא מסר למאיר סימון. חקירה שנערכה אחר מותו, העלתה שכתב־ערכות כזה לא קיים. כתב־הערכות נימצא כשר ונפרע כבר לפני מספר חודשים. מוטקה טייג לא התאבד, איפוא, בגלל סיבה בלתי־קיימת זו. היהלומן, בן ה־46, אב לשני ילדים וסב לשני נכדים, החליט לבחור במות משתי סיבות:

- חובות שהסתכמו בכחצי מיליון ל"י, בגללם היה צפוי להכרזה כפושט־רגל.
- הזמנה למסור עדות במשטרה, בפר־שת מאיר סימון. טייג הוואן למשטרה ליום החמישי, השבוע, הוא התאבד שבוע קודם לכן — כדי לקחת עימו אל הקבר את סודות הסתבכות עם מאיר סימון.

מדרכי טייג היה איש שעשה את עצמו,

אנשים

"ליבסון ניכשל!"

פרקליט מחוז תל־אביב, **אליעזר לייביסון**, צפוי להחליפה — נוכח עמדתו ב־ משפטו של **אברהם בן־משה**, מגיה בעיתון היום, שהואשם בדקירתו של ח"כ רק"ח, **מאיר וילנר**. היה זה שר־המשפ"טים עצמו, **יעקב שמשון שפירא**, ש־עזע מנאום־הקטגוריה של לייבסון, אשר תפרסם כאילו על בית־המשפט להקל בדיון על הנאשם שהורשע. הוא נתן הוראה ל־ פרקליט־המדינה, **צבי ברייניב**, להגיש עירעור על קלות עונשו של בן־משה. ב־ מיוחדת תקף ברייניב את הפיסקה בפסק־דינו של בית־המשפט המחוזי בה נאמר: "אשר להבין לרוחו של הנאשם". מה זאת אומרת כשהפנו שופטי בית־הדין העליון את תשומת־ליבו של לייבסון עצמו ביקש להטיל על בן־משה עונש קל, קרא ברייניב: "זאת היתה שגיאה, אני מצטער. פרקליט המחוז קיבל ממני גיפיה. הוא ניכשל. אך ה־ציבור אינו חייב לתת את הדין על כך".

- האם מיקרה הוא שדוקא שבוע בו הציע חברו לסיעה, **דוב יוסף**, לשנות את שיטת הבחירות בישראל (ראה הנידון).
- סיפר ח"כ מע"י, **מרדכי סורקיס**, את הבדיחה הבאה? ובכן: רוס אחד ניגש ב־ יום־הבחירות לתחנת־הקלפי. מגישים לו מעטפה סגורה, ואומרים לו לזרוק אותה לקלפי. האיש רוצה לפתוח את המעטפה כדי לראות מה יש בפנים. ואז ניגש אליו שוטר ואומר: "אסור!" שואל הרוסי: "מדוע אסור? אני רוצה לדעת בעד מי אני מצביע?" עונה השוטר: "אינך יודע ש־אצלו הבחירות הן חשאיות?" • בדיחה לא פחות אקטואלית היתה בפי השחקן **חיים בנאי**. אמריקאי משוחח עם רוסי במוסקבה. לפתע נשמעת ירייה של תותח. "מה זה?" נבהל האמריקאי. "כלום לא?" עונה הרוסי, **עבדאלי־נאצר** בא לביקור במוסקבה. האמריקאי נירגע וממשיך ב־ שיחה — כאשר לפתע נשמעת שוב יריית תותח. "מה זה?" נבהל האמריקאי שוב.

עמליה ויאנוש
עיסוקים משותפים

אורי אבנרי את רעיון הפדרציה, שלל גם את סיפוח השטחים וגם את החזרתם לירדן. תוצאת ההצבעה: בעד הפדרציה — 170 איש; נגדה — 240, שכללו גם את מחייבי־הסיפוח וגם את הדוגלים בשלום עם חוסיין. כ־250 איש לא יכלו להחליט בעד או נגד הפדרציה, נימנעו מהצבעה.

אמנות יקרה

הצייר **אליהו כדורי** הופתע בליל־שבת האחרון כשגילה כי אלמונים חיסלו בין תמונותיו, בסטודיו שלו, כדורי (31) ניחש מייד כי מטרת־החיפוש היתה גניבת־דפים, עשויים מזהב טהור, בהם הוא משתמש לאחרונה ליצירת תמונותיו. כדורי, המוכר כ־צייר השמן, יוצר את תמונותיו בצורות פרימיטיביות אך מקוריות. עד כה עשה אותן רקועות בעור או שרופות באמאיל. לאחרונה החל להשתמש בדפים דקים עשויים זהב טהור, אותם הוא משבץ בתבליטים. • ידידות עמוקה, אמיצה וממושכת, בין העיתונאי **עמנואל ("יאנוש") בר־קדמא**, לבין הצייר, ובעלת־הגלריה **עמליה ארבל**, הולידה גם קשר הדוק בתחום האמנותי. יאנוש, ככתב־בידור של ידיעות אחרונות, הוא גם פסל מבורך. אחרי ש־עסקו בשנה האחרונה, כל אחד בנפרד, ב־יצירותיהם האמנותיות, החליטו עמליה ו־יאנוש להפגין את הקשר ההדוק שביניהם בעריכת תערוכה משותפת של יצירותיהם. עמליה תציג את ציוריה, בעלי הסיגנון ה־רומאנטי והנופים הליריים; ואילו יאנוש יציג את פסליו. • מי שהיתה מזכירתו של הרמטכ"ל הקודם **רב־אלוף יצחק רבין**, הסרן **רוחמה צפריר**, חזרה לאחרונה ממסע־נאומים מטעם המגבית ה־יהודית המאוחדת בארצות־הברית. החווייה שהספיעה עליה ביותר אירעה באחד מ־נאומיה, בו סיפרה על ילד בן שש ששלח לרבין שטר של לירה, כדי שיקנה בלו אווירון לצה"ל. אחד מתורמיה־מגבית נרעש כל־כך מהסיפור, עד שצירף לתרומתו בסך 1000 הדולארים גם שטר של לירה. "תמסרי את הלירה לרמטכ"ל", אמר התורם. "כדי שיקנה בה אווירון... לילד". • לקראת יום חיל־האוויר תיכנן מעריב מיבצע מיוחד. הוא אירגן לכתבו הצבאי, **אלי לנדאון**, טיסה במטוס־סילון פוגה־מיג־סטר, מהחרמון עד לסיני. שמעו זאת אנשי ידיעות אחרונות ואירגנו לכתבם הצבאי, **איתן חבר**, את אותה טיסה — אבל במטוס מיראז', לאחר הישג זה, לא נותר למעריב אלא לגנוז את הכתבה על הטיסה בפונה. "זאת בושה", אמרו אנשי הצהורון שניכשל "שמעריב" יטוס בפונה כשידיעות טס במיראז'.

השתיקה של הזמרת

לאחר תקופה של שתיקה, שוב חזר הדיבר לגרונה של הזמרת היפה **זמירה חן**. בשבועות האחרונים התמלאו רבים כשפגשו את זמירה, שהוצגה בפניהם כ־זמרת, והנה — היא אילמת. זמירה לא היתה מוציאה תגה מפיה, וכשהיה עליה להנהל שיחה, עשתה זאת בכתב, בעזרת עט ופנסק, שהיו בידה כל הזמן. הסתבר כי זמירה עברה ניתוח במיתרי קוליה, וה־רופא גזר עליה שתיקה ממושכת. עתה זמן קצר אחרי שהזמרת האכזרית וגמוכת־הקומה **ירדנה הדר** הוציאה קלטת בו־היא שרה את שיריו של חברה הקבוע, **אלישע נמרי**, הסתבר כי התקלית לא עזר להמשיכו של הקשר שביניהם. ירדנה הכירה את **סמי בריינברג**, בנו של יהלר־מן, העומד להוציא לאור בקרוב ספר שירים באנגלית בהוצאה אמריקאית. מייד נטשה ירדנה את מלווה הקבוע ועברדה, כפי שסיפרה השבוע, לציור של סמי. • **מרקו תורג'מן** ניסה לשכנע את **אורי זוהר** להשתתף בערב־בידור נוסף, אותו עורכים אמנים בהתנדבות, עבור יישובי עמקי־ביטשאן. אבל אורי, שהחליט לפרוש מעסקי־הבידור, דחה את ההצעה. תוך כדי כך יצא: "מוטב שתארגנו יותר הופעות לחיילי־צה"ל בתלעל־סואץ". מרקו הסביר לו, כי יש לאמנים המוכנים לכך — אלא שצה"ל אינו מספק להם תחבורה מאתימה. "אז שישכרו מטוס פרטי", הציע זוהר. בו במקום נחתמה עיסקה מיוחדת במינה: מרקו תורג'מן הסכים לממן טיסתו של מטוס פרטי שיעביר אמנים להופעות ב־סואץ — תמורת הסכמתו של אורי זוהר להשתתף בערב־הבידור לחושבי בית־שאן.